

דעם

לעולם הארץ יואלין לחולין בלא פרייה: ודי קדושה
שנהלך להיכן הלכה. כלומר היכי פקעה כבדי אע"פ שנקטלו: והלא
המחומר לאשה היום את אשתי. שתהא לי מקודשת היום: ולמחר אי
אע"פ שהתנה כך בשעת קידושין: מי נפקא למחר בלא
גט. הי"נ אע"ג דנקטנו ליינו כמו
אללמחר אין את אשתי ולא נפי' בלא
פדיון: מי קא מדמיס קדושה הגוף
וכו'. הני גטיעות דקדישי לפדייה
קדישי קדושת דמים (א) ולהכי פקעו
ממחר שנקטנו אבל טאה קדושת הגוף
יהא ולהכי זו פקעה בכדי: והטעם
זו שאמר שור זה עולה כל' יום.
ששים יקרב בתוך יום עולה ואם
לאחר כל' יום יקרב יהא שלמים: כל'
יום הוי עולה. כמו שאמר ולאחר
כל' יום יקרב עולה והוי שלמים:
נפקא מקדושת עולה הא
קדושת הגוף ניניהו ופקעה בכדי ושאי
לעולם דלמר קדושת הגוף לא פקעה
בכדי: אמר לך עולה הכא במאי
עסקינן. דפקעה קדושת עולה: דלמר

לדמי: דלמך הכי תורת דמיו עולה כל ל' יום לאחר שאפדנו
(ט) ואחך דדמיו עולה להכי לאחר ל' יום פקעה בכדי דקדושת דמים
היא אבל קדושת הגוף אכתי לא פקעה: **א"ר.** דמוקמת לה לדמי:
אימיא סיפא. דההיא אמר שור זה לאחר שלשים יום עולה
ומעכשיו ועד שלשים יום שלמים הכי הוי כדאמר ר'יהו: **אי**
אמרם בשלמא. רישא בקדושת הגוף וסיפא בקדושת דמים:
היינו

בצדי וכדאמרינן [מכאן: ה] נכסי לך ואחר כך לפלוגי חין לשני אלף מה שה"י כי אמר שדי נמנה לך עד שאעלה לירושלים מתי עלה לירושלים ששפילו יקנה אותה ממנו תחזור להיות קנייה למקבל הא ודאי לית לקנותה לו עד שיעלה לירושלים בצדד ולא לאחר מכן אלו דבריו ז"ל בצדד משום דהקדש חל בקדושת פה ובאמריה בלמוד וה"ה לאומר ובמקנה להצירו בעלמא לא דבמאי קני הא אפילו א"ל מעכשיו אי טענשה על מנה רה או מנה צדד ראשונה כשחזר וקנה כבר כלל דלא דצייר לא דתפקע ענה. וא"ת תינה למאי דמפרשין דממני ד דקדומונות עסקינן היכי סליק ארעמיא דקדומונות לא פקעה צדי ודאי אציץ עד החג הלכה לפני הפסח אסורה בהנחתו עד הפסח אלמא דה"מ בקדוש פרטי כי התם שאינו חל אלף על אשתו ומש"ה קליש אי להו אכולי עלמא כי היכי דלליס דתפיס פדיונס כהקדש כדאמר ר' מפקע צדי: אמר ליה אבי וקדושת הגוף לא פקעה. ואפשר דלא"י ד ונלמחר אי את אשתי דלמחר נפקא בלא גט ואפשר דנהי דסצייר ליה לא נפקא בלא גט והיינו טעמא משום דכל קנין שאינו עולמית קנין פ לתצצירו בזמן שהיוצב נהג הלכך גבי הקדש כיון דודאי חיל עליה ה ידוע בצדד שאפי"ה לא תהא אותה קדושה אלף קדושת דמיא הרי מצינו לא קני בה קני הגוף וקנין דמים נאשמה לא אשכחן אי אפשר שמהיה צירושלמי ב' האומר דקידושין [פ"ג ה"א] דגרס התם ר' אבהו בשם רב יוס יתה לחולין מאליה הרי את מקדושת לשלשים יום הרי זו מקדושת ששיוצאה בלא גט היכן מצינו הקדש יוצא בלא פדיון תפחר דברי הכל בש מודה וה"י מתעברא מתחר דמקש"י לעיל בסמוך כל כך בפשיטות דהא נמי דאמר למי. וכגון דהוי בעל מוס דליקוס תס אפילו אמר לדמי קדוה בלא יאלו. ואיכא מ"ד דהאי פרוקא סליק מרנא דסצייר ליה דקדושת קדושת דמים נמי לא פקעה צדי. ואיכא בלא דלמר דאפילו לבר פדושת חיללא עליה לאחר ל יוס קדושת שלמים. וכי תימא א"ה פשיטא נראה דקדושת עולה לא פקעה צדי וכיון שכן נימא דאפי"ה לאחר שפדאה תליא וקיימא וכי משכחת רווחא חיללא: אי אמרם בשלמא דהא בקיסיפא לגלוי רישא של תלמר דוקא קדושת דמים פקעה צדי והגוף פקעה צדי אלף לדיך דסצייר לך דקדושת הגוף לא פקעש שמעינן מהא דאפילו קדושת הגוף פקעה צדי הלכך לרצא לא הו"ה דאלמא ס"ל דקדושת הגוף דהקדש לא פקעה כקדושת הגוף דאשה דהיה ברייתא מסייע ליה לעולה דכיון דברייתא מוכחא דלפילו קדושת קדושתה דבר דלמר לא פקעה קדושת צדי כלומר דכיון דע"כ כגון שפדאו דקדושת הגוף אין לו פדיון אלף אי הוה מצינן למימר דה

ארבעה נדרים פרק שלישי נדרים

ר"ז

כפ.

פדיון מוֹשִׁיאָן לְחוֹלֵין עַד שִׁקְצָו וְעוֹלָא פְּלִיג עֲלֵיהּ וְאָמַר דְּלֹאֲחַ שִׁנְקָצָו אֵין צְרִיכִין פְּדִיּוֹן דְּקְדוּשָׁה פִּקְעָה כַּדְרִי וְכִיּוֹן שְׁכָן לְעוֹלָא זֶה שְׂאָמַר עַד שִׁקְצָו לֹא בָּא לומר שֶׁאִפְּלוּ יַדְסֵי יִצְחָר לְקְדוּשָׁתָן עַד שִׁקְצָו אֲלֵא לומר שִׁיבּוּ קְדוּשׁוֹת עַד אֲחֻזּוֹ זְמַן וּמֵאֲחֻזּוֹ זְמַן וְאֵילֶךְ תִּפְקַע קְדוּשָׁתָן. וְהָא דְּלֹא פְּלִיג עוֹלָא בִּזְהִירָא אֲמַרֵּי דְּלֹאֲחַ רַב פִּדְּלָא פִּדְּלָן חֲזוֹרוֹת וְקְדוּשׁוֹת מִשּׁוּם דְּלֹא אִיִּצְטְרִיךְ דְּבַר פִּדְּלָא גּוֹפִיָּה לֹא אָמַר הִכִּי אֲלֵא מִשּׁוּם דְּסִיֵּל דְּאִפְּלוּ לֵאחֲרֵי שִׁקְצָו צְרִיכִין פְּדִיּוֹן וְכַפְּרִישִׁית וְכִיּוֹן דְּפְּלִיג עֲלֵיהּ עוֹלָא אֲהֵא דִּינָא וְאָמַר דְּכִיּוֹן שִׁנְקָצָו שׂוֹב אֵין פְּדִיּוֹן מִמֵּילָא אֲכֻלָּה מֵילְתָא פְּדִיּוֹן וְלְעוֹלָא כִּי פִּתְּן בְּמַתְנֵי אֵין לֵהּ פְּדִיּוֹן הֵיא קְדוּשָׁה אֲחֻזָּה לְאַשְׁמוּעִינִן שֶׁהִמְקִדֵּשׁ דְּבַר עַד זְמַן יְדוּעַ מֵאֲחֻזּוֹ זְמַן וְאֵילֶךְ נִפְקַעָה קְדוּשָׁתוֹ וְאֵין צְרִיךְ פְּדִיּוֹן. וּמֵנָּה רַבְרֵינֵי לְפִירוּשׁוֹ בִּירוּשַׁלְמֵי דְּתַלּוּ פְּלוּגְתָּא דְּבַר פִּדְּלָא וְעוֹלָא בְּחֻקֶּיהָ וְר' יוֹחָנָן דְּגֵרְסִי' הִתְסֵי' חֻקֶּיהָ אֲמַר פִּדְּלָן חֲזוֹר לְקְדוּשָׁתָן רַבִּי יוֹחָנָן מִכּוֹן פִּדְּלוּ פְּדִיּוֹנֵי מַתְנֵי פְּלִיגָא

עליה דר' יוחנן אין להם פדיון פאר לה לכשיקאנו אין להם פדיון
כלומר אין נריכות פדיון אלמא ברתיה פליגי והיינו דלקמן בסמוך
אמר לבר פדא דאמר פדאן חזרות וקדושות אלמא בר פדא בלחוד
הוא דאמר הכי ולא מודה ליה עולא. הלכך אפי' תמנא לומר דהכנתא
בבר פדא מדשקיל וטרי רבי יוחנן אליביה ואמר לא שנו אלא שפדאן
הוא וכו' ואפ"ה דוקא בהקדש הוא דאמר הכי משום דקדושה לא
פקעה בכדי אבל דיני ממנונת כיון דודאי זכיה דלמונא פקעה
יך ראשון ומה ששייר ראשון מיהא איתא ליה דפקע וזמתיא דראשון בר
פקע וזמתיא הלכך למאי נימא דכי אמר עד שאעלה שנתכוין לומר
לנמימר הכי כיון דאית לן לפרושי לישניה כפשטיה לומר שנתכוין
ואף הרשב"א ז"ל היה חוכך בדנינו לומר דאין דין זה אלא במקדש
הא קרקע זה לעניים עד שאעלה לירושלים דלמירה כמסירה אבל
בשר לו לקנות אלא בכסף בשטר ובחוקה ובקף או שטר או חוקה
ה קנייניה של אלו ולבסוף כמה יקנה: ובי קדושה שצנן לבינן הלכה.
הקדש ממש עסקינן איכא למפרך הכי אבל לאידך פירושא דפרישנא
דצברק הנודר מן הירק' שאת נהיית לי עד הפסח אלא תלכי לבית
אמר הפסח פקע איסורא ממילא כך הקשה הרב ר' יונה ז"ל ותיק' ו
ורויה ופקע בכדי אבל קונס כללי כי פאר דמתי' דנטיעות הללו אסר
יך לקמן בריש פרק אין בין המוטרד לה' ה"נ סבירא לן דחמיירי ולא

קשה הכי פליג נמי וסבירא ליה דהאומר לאשה היום את אשתי
 ויום בלחוד מיקר כדמוכח בסוף פ' השולח (גיטין מו.) גבי מוכר שדה
 קדשה דמיס שאינו עולמית דקין הוא נמי דמיחול קדושת הגוף לזמן
 קדושת דמים גבי הקדש אבל באשה כיון דאי לא היא אשתו לעולם
 אשתו לזמן ידוע בלדא שכל כיוצא בזה אינו קנין גוף. ויש לומר הוכחה
 ויחזקתו הרי זו עולה שלשים יום כל שלשים יום הרי זו עולה לאחר שלשים
 ה' בין הקדש מה בין אשה מזניו הקדש יוצא בלא פדיון ולא מזניו אשה
 מה מקנה אלמא דאפילו למאן דאמר דקדושת הגוף פקעה בכדי באשה
 יצילו האומר לאשה וכו' דאלמא דבהא ליכא מאן דפליג. הרשב"א:
 דקדושת הגוף דק"ל (ומהרה לג.) המתפסים תמימין לצדק הבית מידי מוצח
 דמים פקעה בכדי אבל לבר פדא אכתי לא ניהא דהא לדידיה אפילו
 ניהא דכיון דמקדיש לדמי עסקין מוקי לה בר פדא כשפדאו ומש"ה
 לי דסד"א שכיין בשבעה שאמר לאחר ל' שלמים לא היה ראוי לחול
 קדושת עולה לא תחול קדושת שלמים קמ"ל דקדושת שלמים מתלה
 בקדושת עולה ותדא בקדושת דמים היינו דקטני מרסי וכו'. כלומר דמנה
 ידושת הגוף לא פקעה להכי תני תרתי לאשמועינן דאפי' קדושת
 בכדי ומוקמת לה בקדושת דמים תרתי ל"ל ואחתוב רבא דודאי
 היה לאהדורי לרב המנונא מאי קמדימת קדושת הגוף לקדושת דמים
 וללא הכי הוה ליה למימר דלא דמי אשה להקדש משום דאין אישות
 קדושת הגוף פקעה בזה בכדי הלכך פירייה דרב המנונא ליתא
 בגוף פקעה בכדי כ"ש קדושת דמים ומש"ה אמר [ע"ז] לימא תהיו
 בצרייתא אפי' בקדושת הגוף היא תפקי לבר פדא ללא מזי באקומא
 וייהו בקדושת דמים לא תקפי ליה דאכא לא למימר לאקומניהו לצדקין:
 אמר

אמר

עין משפט
נר מצוה

ממנו א ב מיי פט"ו מהל'
מעשה הקרצנות
הלכה ז וע"ש צכ"מ:

תוספות

[illegible]